

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: J. T., zastoupen Mgr. Martinem Bauerem, advokátem se sídlem Lipová 22, Brno, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 33 Ad 2/2014 – 14,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 33 Ad 2/2014 – 14, **se zrušuje**, a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce – advokátovi Mgr. Martinu Bauerovi - **se určuje** na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů částka 3.146 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce J. T. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by bylo zrušeno usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 33 Ad 2/2014 - 14, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Krajský soud v Brně (dále též „krajský soud“) napadeným usnesením ze dne 17. 4. 2014, č. j. 33 Ad 2/2014 - 14, odmítl podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu J. T., kterou se domáhal, aby správní soud potvrdil datum vzniku jeho invalidity dnem 20. 1. 2005 a namítal nezákonnost rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 10. 2012, č. j. 570 125 6440-152, kterým mu byl zpět přiznán invalidní důchod od nesprávného dne 20. 6. 2012, namísto ode dne 1. 9. 2010, a nadto i v nesprávné výši 5.060 Kč měsíčně namísto ve výši, ve které mu byl původně vyměřen k datu odnětí jeho důchodu (6.557 Kč).

Krajský soud dospěl k závěru, že žalobce napadl shora uvedené rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 19. 10. 2012, č. j. 570 125 6440-152, které bylo již před podáním žaloby přezkoumáno v námitkovém řízení před správním orgánem. Tato okolnost podle krajského soudu vylučuje, aby věc žalobce mohla být přezkoumána správním soudem v soudním řízení správním. Je tomu tak proto, že nebyly splněny podmínky řízení a krajský soud proto podanou žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce J. T. jako stěžovatel (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opřel o důvody uvedené v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a e) s. ř. s.

Stěžovatel především namítl, že napadené usnesení krajského soudu je nezákonné. Je tomu tak proto, že krajský soud při svém rozhodování vycházel z neúplného rozhodnutí žalované. Toto rozhodnutí obsahovalo neukončené odůvodnění a zcela v něm absentovalo poučení o opravných prostředcích. K rozhodnutí byl připojen pouze osobní list důchodového pojištění a zcela chyběl posudek o invaliditě. Nebylo tedy zřejmé, na základě jakých podkladů vůbec žalovaná rozhodovala.

Krajský též posoudil jeho věc v rozporu se zákonem i z toho důvodu, že odmítnutím žaloby shledal de facto napadené správní rozhodnutí souladné se zákonem. Toto správní rozhodnutí je však vadné jak co do posouzení zdravotního stavu, tak i co do výše přiznaného důchodu.

Ustanovený zástupce poté namítl nezákonnost rozhodnutí krajského soudu o odmítnutí žaloby ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Oproti krajskému soudu má za to, že byly splněny všechny podmínky pro pokračování v řízení a nikoliv, že zde byly důvody k odmítnutí žaloby. Stěžovatel napadl rozhodnutí, které bylo po jeho vydání přezkoumáváno v námitkovém řízení a tím ve smyslu zákona (s. ř. s.) vyčerpал všechny procesní prostředky k ochraně svých práv. Nic tak nebránilo věcnému projednání žaloby. Z těchto důvodů je proto chybná úvaha krajského soudu o nesplnění podmínek řízení.

Zásadní okolností je tedy skutečnost, že v řízení byly vyčerpány opravné prostředky, které umožňoval zákon. Přestože se touto otázkou krajský soud výslovně nezabýval, není rozhodující, jak řízení dopadlo (zastavením řízení pro zpětvzetí námitek, či jejich zamítnutím), ale to, zda procesní prostředky ve správním řízení byly vyčerpány. Jelikož krajský soud dospěl k závěru, že tomu tak nebylo, je tento závěr nejen nezákonný, ale nemá ani oporu v obsahu spisů, z nichž krajský soud vycházel. Usnesení krajského soudu o odmítnutí žaloby je proto nezákonné i pro jeho vnitřní nepřezkoumatelnost. Toto usnesení je však nepřezkoumatelné i z toho důvodu, že krajský soud zcela pominul námitky směřující do věci samé, ačkoliv měl žalobu meritorně projednat.

Žalovaná Česká správa sociálního zabezpečení se ke kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila, ač s ní byla řádně obeznámena.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení krajského soudu při vázanosti rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti

pokračování

(§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že usnesení krajského soudu je třeba zrušit, a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z kasační stížnosti stěžovatele a jejího doplnění zástupcem stěžovatele vyplývá, že se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení krajského soudu z důvodu podřaditelného pod ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Jde - li o nepřezkoumatelnost usnesení krajského soudu, Nejvyšší správní soud konstatuje, že jde o vlastnost, ke které je povinen přihlížet z úřední povinnosti. K posouzení této otázky musel Nejvyšší správní soud přistoupit přednostně.

Usnesení krajského soudu je nepřezkoumatelné, a tím i nezákonné ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajských soudů vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí především vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nález Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že *„odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena“*. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: *„Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“*.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval již ve své dřívější judikatuře. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: *„Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné“*. V rozsudku

Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, pak vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatecích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. Nejvyšší správní soud též judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“.

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech, či jiných rozhodných okolnostech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto okolností. Uvedené potom musí nalézt svůj odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel a jak o něm uvážil. Z odůvodnění rozsudku musí být též patrné, jak se správní soud vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující zásadní žalobní argumentací. Uvedené závěry týkající se nezbytných obsahových náležitostí soudního rozhodnutí lze beze zbytku vztáhnout i k obsahovým náležitostem přezkoumávaných správních rozhodnutí. Jen přezkoumatelné správní rozhodnutí lze věcně posuzovat ve správním soudnictví. V opačném případě by správní soud zatížil své rozhodnutí stejnou nepřezkoumatelností, kterou trpělo posuzované správní rozhodnutí (srov. např. i usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, které bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1566/2008). Při posuzování otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů není podstatné, zda je přezkoumáván rozsudek, či pouhé usnesení krajského soudu. Je tomu tak proto, že podle ust. § 55 odst. 5 s. ř. s. o usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.

Ponechat stranou však nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení (kasační stížnosti). Pokud by soudní rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a zásadní argumentaci, o kterou se opírají, pomíjelo by jednotlivá podání žalující strany a námitky v nich uvedené, či by neosvětlovalo rozhodné skutkové okolnosti podmiňující způsob rozhodnutí krajského soudu, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Měl-li by pak být rozsudek správního soudu založen na jiné vadě řízení ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., muselo by se jednat o takovou vadu v řízení před správním soudem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Tak tomu je i v nyní posuzované věci.

pokračování

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.

Podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřipustný.

Podle ust. § 5 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.

Podle § 68 písm. a) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, nevyčerpal-li žalobce řádné opravné prostředky v řízení před správním orgánem, připouští-li je zvláštní zákon, ledaže rozhodnutí správního orgánu bylo na újmu jeho práv změněno k opravnému prostředku jiného.

Krajský soud odmítnutí žaloby stěžovatele opřel o ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., které ale odůvodnil jen zcela obecným konstatováním, že *„nejsou splněny podmínky pro pokračování v tomto řízení, protože žalobce žalobou napadl rozhodnutí žalované, které bylo před podáním žaloby přezkoumáno v námitkovém řízení, a proto nemůže být přezkoumáváno v žalobním řízení“*. Krajský soud tedy blíže nespecifikoval, které konkrétní podmínky řízení nebyly splněny, ani to, zda byl tento nedostatek podmínek řízení odstranitelný, či nikoliv. Takto pojaté odůvodnění usnesení krajského soudu nelze akceptovat. Je tomu tak proto, že ve svém důsledku takové odůvodnění brání stěžovateli, aby mohl věcně polemizovat o naplnění té které z podmínek řízení, jež se podle mínění krajského soudu v této věci nedostávaly. Na vysloveném požadavku řádného odůvodnění názoru krajského soudu je třeba trvat již z toho důvodu, že správní žaloby v oblasti důchodového pojištění jsou zpravidla podávány osobami bez právnického vzdělání, pokročilého věku, či dokonce cizí státní příslušnosti. Tím spíše je nutno věnovat zvýšenou pozornost právě odůvodnění soudních rozhodnutí.

Za tohoto stavu proto nelze stěžovateli vytýkat neurčitost, či nekonkrétnost jeho stížnostních námitek, pokud ve své kasační stížnosti prostě konstatoval jen opačný právní názor, a to, „... že v daném případě nebyly nesplněny podmínky pro pokračování v řízení“. Absentovala-li totiž v usnesení krajského soudu jakákoliv úvaha o tom, která konkrétní podmínka řízení nebyla splněna a zda ji bylo možno postupem krajského soudu odstranit, či nikoliv, není na jisto ani postaveno, zda byly vůbec splněny podmínky pro aplikaci ust. § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů je též závěr krajského soudu, který s ohledem na obsah žaloby a její doplnění ze dne 10. 2. 2014 vyslovil názor, že stěžovatel svou žalobou jednoznačně napadá rozhodnutí žalované ze dne 19. 10. 2012, č. j. 5701256440-152. Nejenže zde krajský soud tuto svou úvahu blíže nerozvedl, ale podle názoru Nejvyššího správního soudu takový závěr nelze v projednávané věci bez dalšího ani zcela bezpečně vyslovit.

Lze jistě souhlasit s krajským soudem v tom, že s ohledem na obsah správní žaloby vypracované v této věci samotným stěžovatelem není na jisto postaveno, zda stěžovatel napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2012, č. j. 5701256440-152, o přiznání invalidního důchodu, nebo na něj navazující rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2013, č. j. 570 125 6440/315-OL, o zastavení řízení o námitkách stěžovatele.

Nelze však již přisvědčit krajskému soudu, že z doplnění žaloby datované dnem 10. 2. 2014 zcela jednoznačně vyplývá, že je žalobou stěžovatele napadeno právě a jen rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2012, č. j. 5701256440-152. Je tomu tak proto, že stěžovatel výzvě krajského soudu ze dne 24. 1. 2014, č. j. 33 Ad 2/2014 - 6, až tak zcela jednoznačně nevyhověl. Výslovně totiž neuvedl, že napadá právě a jen krajským soudem posuzované rozhodnutí ze dne 19. 10. 2012, č. j. 5701256440-152, či rozhodnutí jiné. Naopak z textu tohoto doplnění na str. 2 vyplývá, že svou žalobou brojí i proti nezákonnostem, které následovaly po vydání rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2012, jakož i nedostatečností v provedení důkazů, které ke dni vydání napadeného rozhodnutí neexistovaly (např. posudek o invaliditě stěžovatele ze dne 22. 5. 2013). Nelze proto zcela jednoznačně konstatovat (jak to učinil krajský soud), že stěžovatel svou žalobou napadá výhradně poukazované rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 10. 2012. Bylo-li by totiž ve skutečnosti žalobou napadeno nikoliv jen zmiňované rozhodnutí ze dne 19. 10. 2012, ale i rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 1. 2013, č. j. 570 125 6440/315-OL, o zastavení řízení o námitkách v důsledku jejich zpětvzetí, musel by krajský soud podanou žalobu zřejmě meritorně přezkoumat, a to minimálně v tom rozsahu, zda byly dány předpoklady k zastavení řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 Ads 133/2012 - 42, který je dostupný na www.nssoud.cz). V tomto směru nelze ponechat stranou tvrzení stěžovatele obsažené v jeho podání ze dne 30. 4. 2014, str. 2, kde rozvádí důvody, pro které vzal své námitky proti rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení zpět (pracovnice posudkové služby mu údajně radila, že pokud nechce v důsledku nedostatečné zdravotnické dokumentace přijít o invalidní důchod, musí své námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení vzít urychleně zpět, což také učinil). Krajský soud není oprávněn s poukazem na nevyčerpání opravných prostředků odeprít stěžovateli soudní přezkum usnesení o zastavení řízení o námitkách z hlediska toho, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení či nikoliv. Stěžovatel ve svých podáních zpochybňoval naplnění předpokladů pro zastavení řízení, krajský soud byl proto povinen posoudit, zda žalovaná postupovala správně, pokud řízení o námitkách zastavila (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2013, č. j. 4 Ads 133/2012 - 42).

Závěrem musí Nejvyšší správní soud konstatovat, že krajský soud měl při svém rozhodování k dispozici úplný správní spis žalovaného, a to včetně originálu rozhodnutí žalovaného. Nelze proto dovozovat, že by krajský soud při svém rozhodování nevycházel z rozhodnutí žalovaného, které by neobsahovalo zakončené odůvodnění, jak mylně uvádí stěžovatel, a že by z tohoto důvodu jeho rozhodnutí bylo nezákonné.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů proto zrušil kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 17. 4. 2014, č. j. 33 Ad 2/2014 - 14, a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s.).

pokračování

V tomto řízení bude na krajském soudu, aby v mezích odůvodnění tohoto rozsudku a v mezích včas uplatněných žalobních bodů nejprve posoudil, zda stěžovatel vůbec vyhověl jeho usnesení ze dne 24. 1. 2014, č. j. 33 Ad 2/2014 - 6, či nikoliv. Dospěje-li k závěru, že lze v řízení pokračovat, teprve po té vydá rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je tento soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

V novém rozhodnutí krajský soud rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen soudem ustanoveným advokátem Mgr. Martinem Bauerem, který podle obsahu spisu dne 25. 8. 2014 nahlížel v době od 10.05 hod. do 11.23 hod. do spisu za účelem přípravy odůvodnění kasační stížnosti, a dne 27. 8. 2014 vypracoval odůvodnění kasační stížnosti v zastoupení žalobce J. T., které osobně doručil Nejvyššímu správnímu soudu dne 28. 8. 2014. Za tohoto stavu činí odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů částku 3.146 Kč [dva úkony právní služby po 1.000 Kč dle § 7 bod 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ust. § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky, kterým je podání ve věci samé a k ust. § 11 odst. 1 písm. f), odst. 3 již citované vyhlášky, jímž je prostudování spisu; dva režijní paušály po 300 Kč za jeden dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Jiné úkony právní služby nebyly doloženy. Jelikož zástupce stěžovatele je advokát, jenž je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka 2.600 Kč o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, jež činí 21 %, tj. o částku 546 Kč. Celková částka 3.146 Kč bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, protože v tomto případě u ustanoveného advokáta odměnu za zastupování a hotové výdaje platí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. září 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu